

това, що си длѣженъ да дадешъ споредъ сговор-ать съ него.

Цимисхія ся разлюти, и прѣсѣче разговор-ать. Той-ся надѣяше още да смири гордость-тѣ Борисовѣ, не брѣзаше да му въздаде по́четъ, като на царь бльгарскы, але пакъ бѣше го страхъ да не бѣ да ся върне Святославъ, и най напоконъ той ся рѣши да ся покори самъ.

Дойдохъ при Бориса царедворци и му донесохъ порфиръ, златенъ вѣнецъ царскы, и другы прѣмѣны.

— Царь-ать ꙗ милостивъ, казахъ тѣ Борису, позна твоѣ-то достоинство, и ти връща царскы-тѣ бѣлѣзи, и иска да ся види съ тебе.

Въ това врѣме върнѣ ся на Цариградъ Самуилъ комитопулъ, и обади Цимисхию за смръть-тѣ Святославовѣ.

Злобна радость заигра въ очи-тѣ Цимисхіевы.

— Поведѣте бльгарскы-ать царь съ по́четъ на голѣмъ-тѣ полянъ въ церквѣ на Св. Софиѣ, каза той, тамъ ще го посрѣщнѣ азъ съ трѣжество.

И на истинѣ станѣ нечуто до тогы-зи трѣжество. Съ по́четъ посрѣщнѣ Цимисхія Бори-

